

Kohtaamisia

Katsellessani tämän lehden alustavaa sisällysluetteloä havahduin siihen tosiasiaan, että kädessäni on selvästi kohtaamispainotteinen numero. Sen kuudesta kirjoituksesta peräti kolme sijoittuu tähän kategoriaan, jossa kirjoittajaohjeiden mukaisesti julkaistaan raportteja maaseutuaiheisista tapahtumista, seminaareista ja konferensseista sekä myös haastatteluja. Tätä numeroa edeltänyt lehti oli puolestaan painottunut kirja-arvosteluihin. Kummassakaan tapauksessa kyse ei ole ollut niinkään tarkoituksellisesta toimituksellisesta valinnasta, vaan enemmänkin siitä, että tämän vuoden aikana on julkaistu hyviä kirjoja, osallistuttu kiinnostaviin tapahtumiin ja kohdattu mielenkiintoisia ihmisiä.

Leppävirralla elo-syyskuun vaihteessa järjestetty 25. maaseutututkijatapaaminen sekä Maaseutuparlamentti ovat olleet tämän vuoden keskeisimpiä maaseudun tutkijoiden ja kehittäjien kohtaamisia. Molempia niistä käsitellään tässä lehdessä. Olli Lehtonen ja Heli Siirilä tiivistävät omassa kirjoituksessaan maaseutututkijatapaamisen keskeisen annin. Kaisu Kumpulainen ja Marja Vehnämaa puolestaan avaavat maaseutuparlamentin työpajatyöskentelyä jutussaan *Kokreettisia keinoja maaseutututkijoiden ja kehittäjien yhteistyön syventämiseen – Maaseutuparlamentin työpajan satoa*. Kirjoitus esittelee suuren määrän parlamentissa esitettyjä kehittämisajatuksia alkuperäisessä asussaan, mikä tarjoaa myös työpajaan osallistumattomille mahdollisuuden päästä osalliseksi sen tunnelmasta sekä keskeisestä annista.

Eräs lehtemme lukijoista esitti taannoin pyynnön juttusarjasta, joka käsittelee maaseudun ja maaseutututkimuksen tilaa Suomen rajojen ulkopuolella. Pyyntöä innostuneena päätin avata pelin ja haastattelin kanadalaisen maaseutusosiologin Murray Knuttilan, joka vieraili Suomessa touko-kesäkuussa 2017. Kansainvälisten vieraiden haastatteluja, matkaraportteja ja maakohtaisia analyysejä julkaistaan mielellään myös vastaisuudessa. Kirjoittakaa siis kokemuksenne ja näkemyksenne ylös kun maailmalla liikutte ja ihmisiä kohtaatte, ja lähettäkää toimitukseen.

Vertaisarvioituja artikkeleita tuki tästä numerosta löytyy. Mari Kivitalo pohtii metsästysharrastuksen kannalta keskeistä kysymystä eli seurojen jäseneksi ottamista ja ulossulkemista otsikolla *Metsästyksen kentän logiikka ja kulttuurinen kestävyys*. Kivitalon mukaan jäsenyys edellyttää pääomia, jotka määritellään seurakohtaisesti. Käytännössä kysymys kulminoituu usein maanomistajuuteen

seuran alueella. Tilanne on kuitenkin muuttumassa, varsinkin nuoremmat metsästysseurojen jäsenet suhtautuvat usein sallivammin maattomiin jäseniin. Myös ihmisten entistä liikkuvampi elämäntapa vaikuttaa metsästysseuratoimintaan. Paikallisyhteisöjen ulkopuolelta tulevat metsästäjät myös muokkaavat omalta osaltaan metsästyskulttuuria uudenlaiseen suuntaan. Metsästysseurat elävätkin mielenkiintoisessa muutoksen tilassa.

Marja Kallioniemi ja Hanna-Riitta Kymäläinen ovat artikkelissaan *Työhistoriaa kuvaavat elämänviivapiirrokset – Tapaustutkimus lypsykarjailoilta* tutkineet maatilalla elämisen ja työnteon arkea. Eryteisesti viimeiset viisi vuotta ovat olleet voimakkaan rakennemuutoksen aikaa lypsykarjailoilla, joista kolmannes on lopettanut. Toimintaa jatkaneilla tiloilla tuotantomäärät, mutta myös tehdyt työtunnit ovat kasvaneet. Kirjoittajat kysyvätkin, tulisiko tilakokojen jatkuvan suurentamisen sijaan pyrkiä tilakokonaisuuden parempaan hallintaan, jolloin voitaisiin huolehtia entistä paremmin tuotteiden laadusta, eläinten hyvinvoinnista ja ennen kaikkea yrittäjien jaksamisesta.

Lehtemme päättää tällä kertaa Antti Puupposen kirja-arvostelu Jenni Räänän ja Vesa Rannan tietokirjasta *Reunalla – Tarinoita Suomen tyhjeneviltä syrjäkyliltä*. Arvostelua lukiessa selviää, että asuminen syrjäisellä maaseudulla on nykyisin eräänlainen vaihtoehtoinen elämäntapa, se on yhteiskunnan reunalla olemista 100-vuotiaan kaupungistuneen Suomen kontekstissa. Vuonna 1917 maaseudulla, edes syrjäisellä sellaisella, asuminen ei kuitenkaan ollut marginaalista vaan arkipäiväistä suomalaisten suurelle enemmistölle. Paljon on siis muuttunut, mutta loppujen lopuksi sata vuotta on kovin lyhyt aika. Kun tutkimme sukupuitamme, havaitsemme lähes poikkeuksetta juurien ulottuvan syvälle suomalaiselle maaseudulle. Olkaamme ylpeitä näistä juuristamme.

